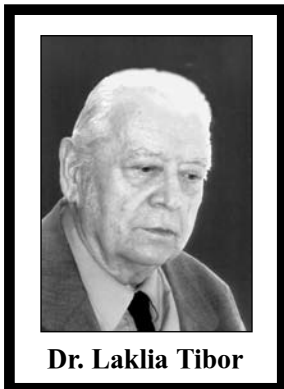

Gyászjelentés

Szabó László okl. bányamérnök 2019. december 11-én életének 81-ik évében Miskolcon elhunyt.
Győri András bányaiipari technikus, geodéta életének 73. évében 2019. december 25-én Salgótarjánban elhunyt.
Horváth Róbert okl. bányamérnök, bányaiipari gazdasági mérnök 2020. január 7-én életének 93-ik évében Sopronban elhunyt.
R. Szabó István okl. bányageológus mérnök 2020. január 15-én életének 80-ik évében Balatonalmádiban elhunyt.
Fónay Valér okl. földmérő mérnök 2020. január 22-én életének 89-ik évében Pécsen elhunyt.
Pozsgay Gyula bányatechnikus 2020. január 29-én életének 73-ik évében Tatabányán elhunyt.
Fekete Sándor okl. bányamérnök 2020. januárban életének 74-ik évében Badacsonytomajon elhunyt.
Dr. Kemény Gyula okl. bányamérnök 2020. február 10-én életének 85-ik évében elhunyt.
Eckl István bányatechnikus 2020. február 10-én életének 95-ik évében Oroszlányban elhunyt.
Pikli Károly okl. bányamérnök 2020. február 19-én életének 82-ik évében Székesfehérváron elhunyt.
Tóth István okl. bányamérnök 2020. február 24-én életének 74-ik évében Tatabányán elhunyt.
Takács Miklós okl. bányamérnök 2020. február 25-én életének 74-ik évében Ajkán elhunyt.
(Tagtársaink életútjáról későbbi lapszámunkban fogunk megemlékezni.)

Dr. Laklia Tibor (1928 – 2019)

A kőolaj-és gázipari szakmában és a tudományos életben egyaránt nagy tiszteletnek örvendő Laklia Tibor 1928. augusztus 30-án született Bolhón, ahonnan a család Babócsára, majd később a Zala-megyei Söjtörré költözött.

Dr. Laklia Tibor

Söjtöri lakosként ismerhette meg a környéken tért hódító olajipari tevékenységet, s a MAORT Pusztaszentlászlói Üzemében napszámos csőszerelőként kezdett dolgozni, 1944. április 20-ától. Első főnökei Nagy Ödön üzemvezető, Szilas A. Pál termelési mérnök és Buda Ernő fűrőmérnök voltak.

A háborús események miatti rövid kihagyás után 1947-ben a nagykanizsai olajipari laboratóriumba helyezték, itt folytatta a középiskolát és 1948 nyarán érettségizett. Visszakerült Pusztaszentlászlóra, majd hamarosan Budapestre helyezték. Itt beiratkozott a Műegyetem vegyész-mérnöki karára.

1949-ben behívták három év sorkatonai szolgálatra. Leszerelés után hamarosan az Országos Tervhivatalba került, és 1953-tól esti tagozaton folytatta egyetemi tanulmányait és 1956-ban diplomázott.

1957 elejétől a megalakult Kőolajipari Trösztben dolgozott. 1959 augusztusában elvállalta a „Barátság” kőolajvezeték vezető koordinátori feladatát, ahol kiváló munkát végezve, irányításával határidőre átadták a magyar vezetékszakaszt. Közben megalapították az OLAJTERV-et és korábbi megbízása alapján itt dolgozott tovább.

1964-től a NIM dolgozója az Országos Energiagazdálkodási Hatóságnál, és a hamarosan induló hazai földgázprogram egyik megalkotója lett.

1966-tól 1980-ig energiagazdálkodást oktató a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen, ahol olaj- és gáz-mérnökök nemzedékeinek volt kedvenc tanára. 1978-ban doktori diplomát szerzett.

Szakmai tapasztalatának, nyelvtudásának köszönhetően több nemzetközi konferencián vett részt, tartott előadást, képviselte Magyarországot nemzetközi tárgyalásokon. Szakcikkek mellett egyetemi tankönyveket, valamint két gázszolgáltatás-történeti könyvet írt.

A Magyar Olaj-és Gázipari Múzeum (MOGIM) gondozásában megjelent szakmatörténeti könyveiben első munkahelyének, a MAORT Pusztaszentlászlói Üzemének, a Görgeteg-Babócsa földgázmező történetének, Rosta Ferenc és Szilas A. Pál elődeinek és kollégáinak állított emléket. Nagy tapasztalatával és kapcsolatrendszerével évtizedeken át segítette a MOGIM tevékenységét. Aktív tagja volt az OMBKE-nek és az ETE-nek.

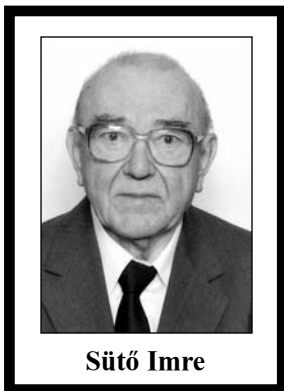
Tágabb pátriája, Babócsa, a városért tett szolgálatainak (ipari emlékmű létesítése, a település történetét fel dolgozó könyv megírása) elismeréseként Díszpolgár címet adományozott számára.

1988-as nyugdíjba vonulása után a hazai gázipar egyik legnagyobb szakértőjeként 2010-ig segítette a szakminisztérium munkáját. 92. életévében bekövetkezett haláláig további szakmatörténeti könyveken dolgozott.

Kőrösi Tamás

Sütő Imre (1935 – 2019)

2019. október 7-én elhunyt Sütő Imre okl. bányagépészmérnök. 1935. április 20-án született. Becsületes polgári családban nevelkedett, ahol a munka és a tisztesség nagy értéket képviselt. Iskoláit szülőhelyén, Vasszécsenyben kezdte, majd Szombathelyen a 20-as számú Általános Gépészeti Technikumban folytatta. Ezek után egyetemi tanulmányát Sopronban, majd ennek jogutódjánál a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán végezte, ahol 1960-ban diplomázott.

Ennek befejeztével a Pécsi Szénbányászati Tröszt-höz került. Volt föld alatti gépészeti vezető, műszaki ügyintéző helyettes, majd a Gépészeti és Energetikai Osztály vezetőjeként teljesítette feladatát, ahonnan 1994-ben 60. életévében ment nyugdíjba. Teljes odaadással szervezte a gépészeti tevékenységet, az üzemek koordinálását, tervekkel dolgozott ki a szakmai irányelvek érvényesítésével. Munkájában mindig a legteljesebb biztonságra, megbízhatóságra, alaposágra törekedett.

2010-ben aranydiplomát kapott, valamint munkáját számos elismerés és kitüntetés kísérte: kiváló dolgozó, vezérigazgatói dicséret, bányászati érdemérem bronz, ezüst, arany fokozata, kiváló bányász, OMBKE emlékérmek mutatják elismertségét. Kiemelkedő a Hell-Bláthy-díj és a Sóltz Vilmos-emlékérem. 1993-ban 15 társával megalapította a „Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért Alapítványt” a szakmai eredmények megóvása érdekében. Amíg egészsége megengedte, részt vett az országos bányagépészeti találkozók szervezésében.

Példás családi életet élt, orvos feleségével 57 évig harmonikus, boldog, kiegyensúlyozott házasságuk volt. Két fiúgyermekének családi mintát mutatott, a polgári értékek megbecsülésére tanította őket.

Kodály Zoltán Esti dalának sorával búcsúzunk: Adjon Isten jó éjszakát!

Dr. Sütő Gábor

Cserhádi József (1935 – 2019)

2019. december 12-én elhunyt Cserhádi József gyémánt okleveles bányamérnök. 1935. augusztus 2-án született Óreglakon, ahol az elemi, illetve általános iskolát is végezte. Kaposváron a Tánácsics Mihály Gimnáziumban érettségizett 1954-ben. 1954 őszétől a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója volt, a három utolsó évet Sopronban végezte és szerzett bányamérnöki diplomát 1959-ben.

Első munkahelyét pályázat útján nyerte el, az Ércbányászati Feltáró Vállalatnál. Munkáját a Vállalat Pátkai bányáuzemében kezdte, ahol fő szakmai feladata a Velencei hegységben bányászott fluoritos komplex színes ércek szelektív flotációs technológiájának kidolgozása és ipari alkalmazása volt. 1959. június 1-től 1969. május 31-ig munkaterülete az ércelőkészítő szakmai és gazdasági irányítása, majd 1969. június 1-től 1973. április 31-ig, a bányáuzem bezárásáig az üzem vezetője és felelős műszaki vezetője volt.

1967 és 1969 között bányaiipari gazdasági mérnöki képesítést szerzett levelező tagozaton. 1973. május 1-től vállalaton belüli áthelyezéssel az Országos Érc- és Ásványbányák Fehérvárcsurgói Homoküzeméhez került üzemvezetői beosztásba, melyet 1976. augusztus 31-ig látott el.

1976. szeptember elsejével saját elhatározásából a Fejér Megyei Bauxitbányák Vállalatnál lépett munkába, ahol többféle beosztásban dolgozott 1990. december 31-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Szakmai tevékenysége elismeréseként több kitüntetésben részesült, Munka Érdemrend 1962, Kiváló Dolgozó (1967, 1980), Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozat, (1974, 1984, 1990). Bányamentő Szolgálat Érdemérem bronz fokozata (1985).

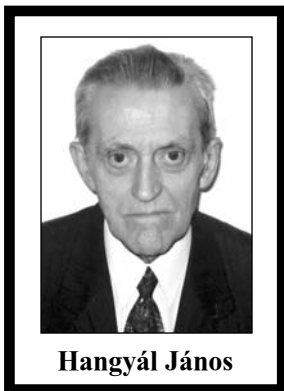
Az Országos Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1957 óta tagja. Több cikluson keresztül a Robbantástechnikai Szakbizottság és a Kincsesbányai Csoport vezetőségi tagja volt. Egyesületi tagságáért Sóltz Vilmos-emlékéremben részesült (1997, 2007).

Hamvait 2019. december 23-án gyászmise keretében családja, rokonai, barátai, évfolyamtársai, volt munkatársai és tisztelői körében a székesfehérvári Szent Imre templom urnafülkés sírhelyében helyezték örök nyugalomra a Bányászhimnusz hangjai mellett.

Kreischer Károly

Hangyál János (1933 – 2019)

1933-ban született Sarkadon, de már 1935-ben a család Körösladányba költözött és ott végezte középiskolai tanulmányait is. Egyetemi jelentkezését – miután korábban a városi állatorvos munkáját segítette, de az Állatorvosi Egyetemre nem lehetett jelentkezni – az erdőmérnöki és geológus mérnöki karra adta be felvételi kérelmét. Meglepetésre felvételre az Állatorvosi Egyetemre hívták be, ahol sikeres felvételi vizsgát tett és közölték, hogy „felvették”. De 1952-ben kapott egy értesítést, hogy felvették a Rákosi Mátyás Nehézipari Egyetem bányamérnöki karára (akkor az átírányítás divat volt).

Végzése után a Kőolajipari Tröszt azonnal felvette. Az olajiparban bevett gyakorlat volt, hogy minden végzett az ún. „szamárletrán” kezdte a munkát. Lovásziiban fűrommunkásként kezdett, ahol azonnal lakást is kapott. A „gyakorlati idő” letelte után a technológiai osztályon dolgozott, a lovászi, újfalu mély szivattyúzással foglalkozott. Később áthelyezték a nagykanizsai OGIL-ba a technológiai osztály vezetőjének. 1962-ben összevonták a Lovászi és Budafai Kőolajtermelő Vállalatot, ezzel egyidőben kérte, hogy családi okok miatt – özvegy beteges édesanyja Orosházára költözött – az orosházai üzemhez kerüljön. Ott üzemvezetőnek nevezték ki, működési területe: Battonya, Mezöhegyes, Tótkomlós, Pusztaföldvár, Üllés, Szank volt. Az

Orosházi Üvegyárban az üzem vezette be a nagy CO₂ tartalmú földgázt az üvegyártáshoz, és az első égőt Hangyál János gyűjtötte meg ünnepélyes keretek között.

1969-1974 között Szegeden dolgozott, majd 1974 augusztus 1-től az OGKT termelési és szállítási főosztály vezetője lett, az 1975 január 1-jei belső átszervezés után bányászati igazgatónak nevezték ki, amely feladatot nyugdíjazásig (1993) látta el. A társaság vezetőinek felkérésére 2000-ig tanácsadóként dolgozott.

Gyémánt oklevelét 2017-ben a Soproni Egyetem Ünnepi Szenátusülésen vette át.

Az OMBKE tagja 1953-tól, 1974-1994 között a Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztály elnöke, 1994-1995-ben az OMBKE alelnöke. A z. Zorkóczy Samu-emlékérem és a Sóltz Vilmos-emlékérmek tulajdonosa, 2002-ben az egyesület tiszteleti tagjává választották.

Egyéb kitüntetések a teljesség igénye nélkül: Eötvös Loránd-díj (1984), Gázláng díj (1997) Signum Aureum Universitatis (1998), Életpálya elismerés (2007).

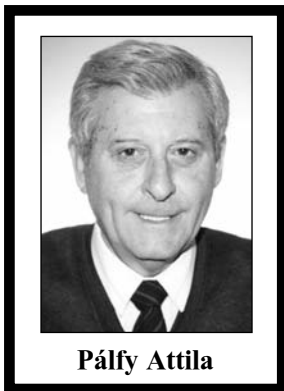
Temetésére – nagy részvét mellett – 2019. december 10-én került sor a katolikus szertartás szerint a solymári temetőben. E sorokkal és az utolsó „Jó szerencsét”-tel búcsúzom. Nyugodj békében!

Dr. Horn János

(Hangyál János részletes életrajza olvasható Horn János Éleltak/föld- és műszaki tudományok III. kötetének a 267-282. oldalán: www.oszk.hu)

Pályf Attila (1931 – 2019)

Életének három sziklaszilárd pillére volt: Bölcske, Sopron és Pécs. E pillérek kötőeleme a hivatástudat és a család. Bölcske adta a megingathatatlan származási, érzelmi alapot, amelyre Sopron épített szakmája kiváló megismerésével, és élete társának megtalálásával. Pécs jelentette számára a gyakorlat megszerzését, tudásának kiteljesedését és szeretett családjának létrejöttét.

A Duna-parti Bölcskén született a falu tanítójának három fiúgyermekes családjában. Középiskoláit Csurgón, Budapesten járta, Székesfehérváron érettségizett. Felsőfokú tanulmányait 1950-ben, az új egyetem bányamérnöki karán, Miskolcon kezdte, majd harmadévesen Sopronban folytatta, ahol bányamérnöki oklevelét 1954-ben vette át.

Az első szolgálati éveit a Zambó János vezette Bányaműveléstani Tanszéken tanársegédként töltötte, innen 1956-ban a legveszélyesebb magyar bányamedencébe, a pécsi szénbányákhoz vette útját. A Pécsen töltött első közel két évtizedben, igazgatósági és bányászati beosztásokban megismerkedett a medence adottságaival, műszaki fejlesztési gondjaival és részt vett azok megoldásában:

1956–1962 között folyt a pécsi szénbányászat föld alatti munkamódszereinek és

eszközeinek korszerűsítése. Ennek során a vállalat műszaki osztályán végzett tevékenysége, majd üzemi főmérnök-helyettesi munkája révén számos sikeres fejlesztés megvalósításában vett részt.

A két mecseki szénbányavállalat (a pécsi és a komlói) egyesítése (1963) után Szabolcsbányán a már korábban felhagyott szintek újra művelésbe vonása, majd a gázveszélyes mélyszintekre való visszatérés igényelte szakszerű tevékenységét. A Béke akna és később a Széchenyi akna (Pécsbánya Üzem) termelő tevékenységének megszüntetésében és Szabolcsbányával Pécs Bányáüzemként való sikeres egyesítésében (1971) főmérnök-helyettesként játszott jelentős szerepet.

1974-ben a tatabányai székhellyel megalakult Magyar Szénbányászati Tröszt-höz hívták területi főmérnöki beosztásba. Itt később termelési osztályvezetőként módjában állt az egész magyar szénbányászat megismerése.

1982-ben elindult a mecseki kokszolható szén termelésfejlesztésének állami programja, amelynek fontos fejezete volt a bányászati technológiák korszerűsítése, az alapvetően emberi fizikai erőn alapuló termelési módok kiváltása. Ennek a levezényléséhez vállalati fejlesztési főmérnöki rangban őt kérték fel. Ebből a mérhetetlenül sok gondal és nagy felelősséggel járó munkaköréből 1989-ben saját kérésére ment nyugdíjba. Ekkor a mecseki mélyművelésű liász szénbányászat haláltusája már végéhez közeledett, és a kifejtett hatalmas erőfeszítések ellenére a fejlesztési program 1988-ban leállt.

Amint a végső nyughelye körül sereglők Lafferton Győzőtől hallották: „...bányász szíve azonban tovább hajtotta, s fordult a térségben kialakult, két évszázadot meghaladó bányászati kultúra tárgyi- és írott emlékeinek, hagyományainak, létesítményeinek megmentése, bemutatása és közkinccsé tétele nemes ügye felé. A Bányásztörténeti Alapítvány kuratóriumának aktív tagjaként felbecsülhetetlen értéket teremtettek. ... Mind aktív korszakában, mind a Bányásztörténeti Alapítvány működése során meghatározó szerepet töltött be.”

2019. december 5-én, református egyházi szertartás keretében, a Pécsbánya-telepi sírkertben történt búcsúztatásán a gyászmenetben volt kollégái, barátai, gyászolói élén megtört családja haladt. Klopacska szívfacsaró gyászütemét hallgatva kísértük végső nyughelyére, ahol a Bányászhimnusz hangjaival búcsúzott el tőlünk, azoktól, akik életpályáját tiszteltük, tudását nagyra becsültük, személyét szerettük!

Sz. B.

Kárpáti Jenő (1931 – 2019)

2019. október 19-én, 88 éves korában – hosszan tartó betegség után, a gondos kórházi és családi ápolások és kezelések közepette, a pécsi egyetemi klinikán – elhunyt Kárpáti Jenő okleveles bányaművelő mérnök.

Elhunyt barátunk, munkatársunk 1931. szeptember 11-én született Tarnaszentmárián. A viszontagságos elemi iskoláskort Eger követte, ahol a Gárdonyi Géza Gimnáziumban érettségizett 1951-ben, majd még ugyanezen évben felvételt nyert a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, amit 1956 tavaszán – az akkori rendnek megfelelően – Sopronban fejezett be és szerzett bányaművelő-mérnöki diplomát.

A diploma átvételét követően alkotó tevékenysége – 1986. évi nyugdíjba vonulásáig – a komlói széntermelő bányáüzemek valamelyikéhez kötődött.

Komló III-as bányáüzemben kezdett 1956. május 1-én. Rövid ideig aknász, körletvezető helyettes majd szellőztetési csoportvezető volt. Ezen tisztség ezután végig kísérte egész mérnöki pályafutását.

1964. január 1-én összevonásra került három komlói bányáüzem (Kossuth-, III-as-, Anna akna) és létrejött a több mint 1 millió tonna/év széntermelésű Kossuth bányá, melynek szellőztetési csoportvezető helyettese, ezen belül továbbra is a III-as akna szellőztetési csoportvezetője lett. 1967-től nyugdíjba vonulásáig a termelésbe lépett Zobák-bányá szellőztetési csoportját vezette.

Köztudott, hogy a bányáüzemek szellőztetési csoportjai és azok vezetői kiemelt szerepet töltenek be a bányábiztonság fontos területein. Így szerepük meghatározó a föld alatti munkahelyek, bányaterek egészséges légellátásának biztosításában, a bányatűz-, a sújtólég-, a gázkitörés-veszély megelőzésében, leküzdésében. Mindezek rátermett, hozzáértő és folyamatos készségben állást vállaló szakembereket követelnek meg.

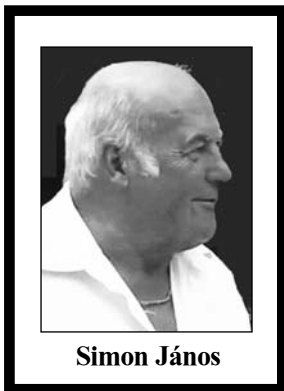
Elhunyt barátunk, munkatársunk ilyen vezető volt.

Így emlékezve Rá, vett végső búcsút Tőle családja, nagyszámú tisztelője 2019. november 11-én a pécsi köztemető ravatalozójában.

Lipi Imre

Simon János (1953 – 2019)

2019. december 12-én elhunyt *Simon János*, az egykori Dorogi Szénbányák Lencsehegyi Bányauzemének nyugdíjas vágárja.

1953. július 24-én született soproni munkáscsaládban, itt töltötte fiatal éveit. 1972-ben kötött házasságot kesztölczi származású feleségével, és itt telepedtek le. Az akkor nagyrészt bányászcsaládok által lakott településen megismerkedett a dorogi szénmedence bányászat adta lehetőségeivel és maga is a bányász életet választotta.

1974 májusában Lencsehegy I. bányában kezdte meg csillésként a bányamunkát. Ez a lencsehegyi szénbányászat kezdő időszaka volt, a környékbeli, elsősorban a kesztölczi bányászok az első időben még megfelelő tisztálkodási lehetőségek híján otthonról mentek munkásruhában dolgozni, majd műszak után otthon fürödtek. Az évek alatt segédvágárként, vágárként, omlasztóvágárként fejtési munkahelyeken tevékenykedett, egészségének romlásával egyéb föld alatti munkahelyeken kapott munkát. 1998 májusától lett bányásznyugdíjas.

Tulajdonosa a bányász szolgálati érdemérem fokozatainak.

Igazi közösségi ember volt, nyugdíjazása után szervezője és aktív vezetője, tagja volt a helyi polgárörsgnek, egyik alapítója a kesztölczi Hagyományörző Bányász Körnek, e tevékenysége során került kapcsolatba az OMBKE Dorogi Helyi Szervezetével és lett annak tagja 2013-ban. Itt is aktívan tevékenykedett, mindig részt vett, és segítőkészen közreműködött a rendezvényeken.

2019. december 21-én családtagjai és nagyszámú kollégája, barátja, ismerőse vett Tőle búcsút a kesztölczi temetőben, ahol a Bányászhimnusz hangjai mellett helyezték örök nyugalomra és mondtak utolsó Jó szerencsét!

Vöröskői István

Nagy Gyula (1930 – 2019)

Ismét kevesebben lettünk. Elment a szakmánk egyik nagyra becsült szakembere, *Nagy Gyula* gyémántokleveles bányamérnök.

A Nógrád megyei Kisterenyén született 1930. január 12-én. A négygyermekes család nagyon szerényen élt és édesapjuk korai elvesztésével a körülmények még tovább romlottak. Nagy Gyula 14 évesen már a szénosztályozón dolgozott és egy év múlva föld alatti munkakörben alkalmazták. A szorgalmas, jó képességű fiatal munkást a felettesei javaslatára egyetemi előkészítő tanfolyamra küldték, onnan 1950-ben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára.

Egyetemi tanulmányait 1954-ben befejezte, de nem diplomázott. A szénbányászat felfutásához szakemberhiány lépett fel és Nagy Gyulát sok társához hasonlóan beszüppantotta az ipar. Diplomáját csak 1959-ben védte meg.

1954-ben a Nógrádi Szénbányászati Tröszthez került, ahol rövid gyakornoki idő után máris felelős beosztásokban alkalmazták. A Szorospataki Bányauzemnél beosztott mérnök, majd a legnagyobb üzem: a Szeptember 6. Bányauzem bányamestere lett. A ranglétrán feljebbjutását az 1956-os események befolyásolták, a szorospataki munkások a 15 fős intéző bizottság tagjának választották. Részt vett a december 8-i salgótarjáni tömegtüntetésen, ahol a karhatalmisták a tömegbe löttek. Nagy Gyula két lövést kapott, súlyosan megsebesült. Ezt követően nem volt hajlandó az MSZMP-be belépni, ezért hosszú ideig mellőzték.

Végül 1961-ben kinevezték a Kisterenyei Bányauzem főmérnökévé, ami hat termelő bányát jelentett. 1967-ben a kisterenyei bányák bezárásra kerültek, Mátranovákra helyezték át főmérnöki beosztásba. Ekkor azonban megkezdődött a szénbányászat első visszafejlesztése és a nováki bányák is sorra kerültek. 1968-tól a vállalat igazgatóságán a Széntermelési, Minőségellenőrzési és Értékesítési Osztály vezetője volt 1985. május 1-i nyugdíjazásáig.

Munkasikereinek elismerései: Kiváló Dolgozó 8 alkalommal, Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany, gyémánt fokozata, Munka Érdemérem arany fokozata, Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés.

Még egyetemista korában, 1953-ban belépett az OMBKE-be. A nógrádi helyi szervezet aktív tagja volt. A

bányászattörténeti szakbizottság munkájában aktívan dolgozott. Irattárakból, a bányahatósági archivált dokumentumokból mérnöktársával kigyűjtötték a bányabalesetben elhunytak adatait 1848-tól a felszámolás végéig, 1993-ig. A rendszerváltás idején a nógrádi helyi szervezet elnöke volt. Az ő kezdeményezésére történt 1992-ben az akkorra már nagyon megfogyatkozott acélgyári kohász tagtársakkal az összeolvadási tárgyalás. A kidolgozott megállapodás sikereként közel 30 éve van együttműködés a helyi bányász és kohász tagok között, aminek következtében létrejött a Salgótarjáni Osztály. Ezt az Egyesület vezetősége példaértékűnek tartotta és helyi szervezeteknek ajánlotta.

Egyesületi kitüntetései: Sóltz Vilmos-emlékérem 40, 50 és 60 éves tagságért, Szt. Borbála-érem.

Szabadidejében, különösen nyugdíjában, szívesen kertészkedett a Salgótarjánhoz közeli somlyói telkén. Bár nem volt személyes kötődése Debrecenhez, a család összetartása miatt mégis oda költöztek 2003-ban.

Hosszantartó súlyos betegségét orvos felesége gondoskodásának köszönhetően jól viselte. 2020. január 12-én töltötte volna be a 90. életévét. 2019 Karácsony napján távozott közülünk.

Józsa Sándor

Dr. Füst Antal (1930 – 2019)

2019. január 28-án elhunyt *prof. dr. Füst Antal* aranyokleveles bányamérnök. 1940. március 16-án született Salgótarjában. Édesapját nem is ismerhette, mert alig volt 3 hónapos, amikor apja katonai szolgálatra bevonult a II. Magyar Hadseregbe, és soha nem tért vissza. Édesanyja 1951-ben Livo Lászlóhoz ment feleségül.

Füst Antal a Madách Imre Gimnázium elvégzése után szülei tanácsát követve az áhított irodalmi pálya helyett bányamérnök lett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett diplomát bányamérő szakon. Közben a bányamunkát a nyári szünetekben Ajkán segédvájárként gyakorolta. Végzés után 1963-ban az ALUTERV ösztöndíjasaként Nyírádra került. Később tervező mérnökként Budapesten az ALUTERV-ben dolgozott, majd a Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz helyezték különböző beosztásokba. Budapestre visszatérve újra tervezett, közben a Szabó József Geológiai Technikumban tanított. 1972-től tizenegy esztendőn át a jövő bányamérnökeit képezte Miskolcon. Ezután osztályvezetőként dolgozott Budapesten az ALUTERV FKI-ben, miközben az Eötvös Loránd Tudomány Egyetemen is oktatott. 1992-ben a Magyar Bányászati Hivatal osztályvezetője, majd elnökhelyettese lett. 2000-ben nyugdíjba vonult, de tervezőként és szakértőként folytatta szakmai tevé-

kenységét, 2010-ig a Gödöllői Szent István Egyetemen és az ELTE-n is tanított.

1972-ben a műszaki tudományok doktora címet, majd 1980-ban kandidátusi fokozatot szerzett. 2004-től a Magyar Tudományos Akadémia doktora és köztestületi tagja. Egyik alapítója a Magyar Mérnöki Kamarának, ahol több tisztséget is betöltött, majd tiszteleti taggá választották. Büszke társadalmi és szakmai munkásságára az OMBKE, a Bányamérő Szakcsoport, a Magyar Geotermális Egyesület, a Magyarhoni Földtani Társulat, az ELTE Doktori Tanácsa és más szervezetek tagja is volt.

Szakmai és köztestületi tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el. 1992-ben és 2004-ben Sóltz Vilmos-emlékérmel, 1996-ban Szent Borbála-érmel, 2004-ben címzetes egyetemi tanár címet, 2015-ben a Gödöllői Szent István Egyetemtől Pro Facultate kitüntető oklevelet kapott.

Szakmai-tudományos munkássága keretében több mint száz cikke és tanulmánya jelent meg, melyeket hazai és külföldi szakfolyóiratokba magyar, illetve angol és orosz nyelven írt. Egyetemi jegyzeteket, kutatási zárójelentéseket, szakértői véleményeket köszönhetünk Neki. Szerzője illetve társszerzője itthon és külföldön kiadott több tíz szakkönyvnek.

Szépirodalmi tevékenységét 2009-től kezdte meg. Ennek során történelmi, bányászati ihletésű regényei mellett szűkebb pátriája, Nógrád megye várai történetéről készítette műveit, melyeket az érintett településeken sikeres író-olvasó találkozókön mutattak be. Huszonhat regényt alkotott, melyek személyes tapasztalatain, vagy saját kutatásain alapuló történelmi művek. Irodalmi munkásságát legutóbb a IV. Palóc Világtalálkozón, Szeder Fábrián-díjjal ismerték el.

Azt gondolom, mindazok nevében, akik tisztelték és szerették drága testvéremet, Antit, géniusza előtt fejet hajtva, bátran mondhatok az örök bányászmezőkön való találkozás reményében utolsó Jó szerencsét!

Livo László